

שאניו כדאי כו' כמ"ש כ"ז צאר היעצ
 צמ"א שית' צמשפט עושב לדקה עיי
 שאנו שומרים חוקיו. והנה המדרש הנ"ל
 שהתחיל בפסוק צני חס תקח אמרי
 ומלותי תלפון אתך מסיים אני נותן לכם
 מרצ עוצ כמ"ש (תהלים לא, כ) מה רצ
 עוצך אשר לפנת ליראיך וגומר בשביל
 שאמרו נעשה ונשמע, כפי' חס תקח אמרי
 אמירכ הנ"ל חת ה' האמרת וגו' וה'
 האמירך וגו' ומלותי תלפון אתך מלות
 שבעטם שלהם לפנות ואין להשיגם רק
 באמונה וז"ש וידעו הכל שאתם צניו כי
 ית' מתפאר צנו כנ"ל, ועיי' זוכה למה
 רצ עוצך אשר לפנת לפני' גי' כת"ר
 כנ"ל שית' מכתיר ח"ע צבחי' אמונה הנ"ל
 ועל כתרו כתיב עמי ישראל [לוי]. וזהו
 שמסיים בשביל שאמרו נעשה ונשמע
 שקבלו עומ"ש בשלימות באמונה גמורה
 והקדימו נעשה לנשמע באמונתם וזה
 מתפאר ומכתיר ית' כנ"ל:

פרשת נצבים

אתם נצבים היום כולכם לפני ה' חלקיכם
 וגו' י"ל על התיצבותו צר"ה
 כמ"ש חז"ל [על פסוק] (איוב א, ו) ויהי
 היום ויצאו צני האלקים להתיצב על ה'
 שהוא ר"ה שנצבים הכל למשפט ואז
 ראונו ית"ש להעלות את עמו כנס"י שיהיו
 צמדריגת ראש כל הנצבים, כמו שמצינו
 שאמרו חז"ל שהמלאכים שואלים אימתי
 ר"ה ואומר להם הקצ"ה אני ואתם
 נלך לצ"ד הגדול כמ"ש (תהלים פא, ה)
 כי חוק לישראל הוא משפט לחלקי יעקב
 הרי שאז עת וזמן שראון השי"ת להעלות
 אותנו יותר מכל העולמות והמלאכים
 שיהי' ראש לבונם ולכן כולם מתיצבים
 למשפט בזמן שישראל קוצעים כדי שידעו
 הכל שישראל הם צמדריגת ראש לכולם,
 כי מתעורר התחלת זמן הצריחה שנצב
 הכל בשביל ישראל כמ"ש חז"ל צראשית
 בשביל ישראל שנקרא ראשי' חז"ל
 ישראל

שמתחילה ה"י סצר שהחמם יש צב ממע
 וה"י משתחוב לה ואח"כ לירח וכו' עד
 שידע שאלכותו ית' אין להשיג. וזהו
 עיקר החכמה להשיג זה שאין להשיגו
 ית' בשום חכמה רק באמונה, ואמונה
 גדולה מחכמה שכל זמן שהוא הולך
 בחכמה אין יכול לילך רק עד מקום
 שהשגתו וחכמתו מגעת שם משא"כ כשהולך
 באמונה מגיע עד מקום גבוה עליון
 שמכתיר אותו ית"ש. וז"ש והאמין צה'
 ויחשבה לו לדקה שחשצ ית' לדקה וזכות
 לאח"כ על האמונה יותר מחכמה שכי'
 מאמין מה שהוא משיג משא"כ עתה
 האמין על מה שלא השיג ואמונים נולד
 ה' (תהלים לא, כד), וזהו ענין חוקים
 שנתן לנו ית' שהוא מלות שאין להם
 טעם רק באמונה, הגם שכי' צמדרשים
 ובספרים חיזה טעמים עכ"ז נדע שאין
 זה כל טעמי המלות כיון שהכי' קראו חק
 שאין להשיג בחכמה כמ"ש (קהלת ז, כג)
 אמרתי אחכמה ויהי' רחוקה ממני
 שרחוקה מחכמה רק באמונה. ולכן כתיב
 (תהלים קיט, פו) כל מלותיך אמונה
 שזכו כלל כל המלות, וח"ק גי' גיה"ס
 שכל המקיים חוקיו נילל מגיהנם, כי ית'
 מפאר ומכתיר ח"ע צבחי' אמונה שלנו
 שגבוה יותר עליונה מצחי' חכמה והאדם
 המחזיק ח"ע צבחי' אמונה גורם שיאמר
 ית' שיהי' לו לאלהים כמ"ש (תהלים פט,
 כז) הוא יקראיני אבי אתה אלי ונור
 ישועתי. וז"ש חת ה' האמרת היום
 להיות לך לאלהים שאתה גורם שיאמר
 הוא ית' שיהי' לך לאלהים ועיי' אתערותא
 דלתתא שלך תפעול אתערותא דלעילא
 שישלח לך ית' [עזרו מקודש] שתהי'
 מקבל עליך עומ"ש בשלימות, וז"ש וה'
 האמירך היום להיות לו לעם סגולה
 שתהי' מקבל עליך לשמור חוקיו שהם
 צלח טעם כלל רק באמונה וזהו צחי'
 סגולה צלח טעם ולכן הוא ית' משפיע
 לנו מוחותי את אשר אחון וגו' ח"ע"פ

[ישראל עלו במחשבה, וז"ש חז"ל] נמלך הקצ"ה צנחמותיבן של לדיקוי לצרוא את העולם שעלה לפניו התענוג שיקבל מעם קרצו ישראל שיפרסמו את כבוד מלכותו וצביל תענוג זה צרר את עולמו, וזהו (משלי יב, ד) חשת חיל עטרת בעלה כמו הכתר שהוא לבוש על הראש כן כשישראל עלו במחשבה וצא לפניו ית' התענוג הזה נתעטר ונתלבש כצביל צרר התענוג וצביל זה צרר את עולמו צביל ישראל וצביל שנה כשנגיע זמן צריחת עולם שנצרה צביל ישראל מעלה אותם ית' לצחי ראשית ומודיע הצחו אותם ע"י שגור עניהם כל גזירות טובות ומחפש צרכותם למחוק כל עונותיהם ומעלה אותם לצחי ראשית להיות אחרית עוב לכולם, ולכן אז עת וזמן לתשובה שנפתחין שעי"ת ומתחילין עשי"ת, כי ענין התשובה היא להתחרט על כל מה שעשה מעשים לא טובים ח"ו והוא רואה שיחי כאלו לא עשה אותם כלל רק כאלו נולד עתה מחדש ורואה לחדש ח"ע צעודתו ית' כמ"ש (תהלים נא, יב) לצ עהור צרר לי אנקים ורוח נכון חד"ש צקצקי נמלא רואה לצוא לראשית חידוש הצריחה ולכן צעת הזאת שישראל עולין לצחי ראשית אז עת תשובה, וז"ש (איוב כט, ז) מי יתנני כירחי קדם כי מדת תשובה נקראת מי וע"י תשו' צא לצחי ראשית הולדה שהוא צירחי קדם כמ"ש (איכה ה, כא) השיצנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם ולכן מדת תשובה נקראת אמא עילאה כנ"ל שתשובה הוא ע"י שמתחרט מאוד ואומר הלוואי לא הטאתי והייתי במקדם צרי' חדשה צרוח נכון לעצודתו ית' ומתחיל אח"כ לתקן מאוד מדותיו אהבה ויראה והתפארות והנלוח [והודי'] והתקשרות שיחי הכל לה' ולתקן בתשובה וחרטה מעומק הלב [את] אשר פגם במדותיו אלה וכולם נתקנין ע"י התשובה שעושה

שיחי כאלו נולד מעתה מחדש, וז"ש חז"ל כי עד ששה שנים הבן צריך לאמו וכו' אחריו כי זה מורה על אמא עילאה צחי תשובה. שהשנה מדות שכל מדת נקראת שנה כמ"ש צמ"א שספירה גי' שנה שכל השנה מדות נגדריס אחרי ונתקנין ע"י אמא עילאה שהוא ע"י לידה החדשה כנ"ל וזה שכתבו חז"ל עד ששה שנים הבן יולא צעירוצ אמו כמ"ש צש"ע א"ח סי' [ת"ד] שפירו' צאותיות עיבור' והוא ע"ד (איוב לח, כט) מצטן מ"י ילא הקרה ומי כבר כתצנו שהוא מדת התשובה. ומתחילין העשי"ת צרי' זמן הולדת כל הנצחים, וז"ש (תהלים קלט, עז) גלמי ראו עיניך ועל ספרך כולם יכתצו שצעת שהספרים נפתחים שהוא צרי' מתעורר צחי ראשית שהוא רצון העליון כשעלה צרצרו הפשוט לצרוא ואז [צא] הכל על נקודת [הצריחה] שהי אז תחילת מעשיו ית"ש והתחלה הוא כמו גולם צלא חיתוך אצרים ואז הי' הכל טוב. רק אחר כך כשצא להתפשטות הצריחה נחסר קצת משלימות כיון שאין שלימות רק צצורה אצל לא צנצרה. אצל כשעדיין לא צא לכלל צריחה צפ"ע רק הוא צחי גולם והי' כגולם צלי התפשטות חיתוך אצרים הי' הכל טוב. והשי"ת כשצא לשפוט עמו מביט עליהם על צחינתם צכללות כמו גולם הכולל הכל והי' צלא חיתוך אצרי' צתפשטות והיו עוצים כולם ומגיע לכולם להכתצ צספר החיים עוצים, וז"ש גלמי ראו עיניך ועי"ז ועל ספרך ספר החיים כולם יכתצו. וכ"ז ע"י שישראל מצקשים אז לעצדו ית' מחדש ומעוררין רצון העליון שהי' לצרוא העולם צצבילס שעלו צמחשבה העליונה, וכתוצ צספרים שהמחשבה הוא צחי אוח היו"ד ונקרה גולם כי מגולם עושין הכל כנ"ל שהוא ראשית לכל הכלים ועשיות שקודם עשייתן הם כגולם צלי התפשטות בן אוח יו"ד הוא

תתחלה

יאמר לי מה תעשה [כנ"ל] שזכו גיאותו ית' שאין מי שימחה לו שיכי' רחום וגו' אע"פ שאינו כדאי, כמו שאמר ית' צעת שכי' הכל גולם בתחינת הצריחה הכל בכלל אחדותו. וזכו ענין תקיעת שופר שהוא קול פשוט כללות מהתפשטו' הדיבור ומכללות הקול יכונין נעשות איזה פרטיות צחותיות דיבור שרולין, וז"ש (תהלים פא, ד) תקעו צהודש שופר צכסה וגו', צהודש שופר צהחדשו' הכל תצואו לצחי' שופר צחי' הכללות צחי' גולם הנ"ל כי שופר הוא קול פשוט מורה על הכללות, צכסה ליום חגיגו תצואו לעורר הצחי' המכוסה והנפלאה מאוד, כי חוק לישראל הוא משפט לאנכי יעקב כמו שצא צפתה דצרינו על מאמרס ז"ל אני ואחס נלך לצ"ד הגדול שמה צבין שישראל צאין אז צחי' ישראל עלו צמחשצב צחי' ראש כנ"ל. וז"ש אחס נלצים היום, צר"ה שנקרא [היום] נלצים [אחס] נמשפט ועולים לעולם העליון עולם הפלא, כולכם לפני' ה' חלקיכם כציכול קודם צחי' שם הוי' כנ"ל שהוא צצחי' שם אחי' קודם התהוות כל הויות. ולריך לכלול א"ע צר"ה הגדולים עם הקטנים וז"ש כולכ"ס [כנ"ל] צצחי' הכללות הנ"ל ראשיכם שצטיכם וגו' מחוטב עליך עד וגו' לריך לכלול א"ע עם כולם, ולקבל עומ"ש ולעורר רצון עליון מקור כי"ג מדה"ר צחי' שם אחי' ששם עלו ישראל צמחשצב בכללות כולם [ענו] כנס"י למדרי' עליונה זאת, וצכל שנה מתעורר זה וממשיכין משם ולכן תוקעין צשופר צחי' כללות הנ"ל שהוא קול פשוט ועי"ז ממשיכין כל טוב :

עי"ל אחס נלצים חת"ס אותיות חמ"ת קושטא קאי ותתן חמת ליעקב (מיכה ז, כ) וצזה אחס נלצים יש לכם מלצ עוצ לכולכם היום, צר"ה כנ"ל : עי"ל ע"ד (דברים כו, יט) ולתתך עליון על כל הגוים ע"ד שאחז"ל מלך

נכנס

התחלה לכל האותיות צמחשצב שהוא [ראשית] וכללות הכל, וצמחשצב צחי' גולם [הכללות הנ"ל] וצאין ישראל לפניו ית"ש צעת כתיבת הספרי' צצחי' הכוללת צמחשצב כשעלה צמחשצב וצרינו הפשוט לצרוא הכל צצנים ומעוררין את רצון העליון הנ"ל שהוא צחי' עולם הפלא המופלא ומכוסה מכל רעיון נעלם מהשיג ששם עלו ישראל צמחשצב קודם הצריח'. וזכו צחי' שם אחי' לשון עתיד דומין חנא לתגלוי' ע"י שחבי' מהוה כל הנצחים שזכו ענין שם אחי' שקודם שם הוי' שחי' קודם התהוות כל הויות ואז [אמר] ית"ש אצרה נצחים, והגם שא"א שיחה שנימות צנצרה כנ"ל אמר ית"ש וכי למגנא חנא נקרא רחום וחנן וכציכול זאת היתה כוונת הצריחה צבין דישתמודעין לי' שידעו שאין רחום וחנן כמוהו ואין ארך אפים כמוהו נמלא ששם אחי' מקור כי"ג מדה"ר. והנה צוה"ק איתא י"ג מכילין דרחמי חינון גיאות ה' וז"ש (תהלים נג, ח) ה' מלך גאות לצב שצרי"ה שממליכין אותו ית"ש וצא על נקודת הצריח' גיאות לצב מתלבש צי"ג מדות הרחמים כיון שהי"ג מדה"ר שחס ההתחלה לצריחה צעת שחי' גולם ע"ד הנ"ל צנא התפשטות, וזה הוי' צר"ה תחילת הצריחה גלמי ראו עיניך וגלמ"י ר"ת י"י "מלך" גיאות "לצב שצא הכל לנקודת הצריחה גיאות הנ"ל דחינון י"ג מכילין דרחמי ושם צחי' גולם הנ"ל. וז"ש (כג, יג) והוא צאחד ומי ישיצנו ונפשו אותה ויעש פ"י כשצא הכל לצחי' גולם הנ"ל ששם הכל צצחי' אחדות צלא התפשטות וז"ל והוא צאחד אח"ד גי' י"ג הם י"ג מדה"ר ששם כל הנצחים שנשתלשלו מאילנותיו ית' כציכול מאחדותו ית' הם צצחי' אחדות ואז ומי ישיצנו ונפשו אותה ויעש, כי מתלבש צגיאותו ית' י"ג מכילין דרחמי ואומר הלא נקראתי רחום וגו' שאין כמוני ומי

נכנס תחילה לדין וכו'. עד"ז לנו [החיל]
הקרוצים למלכינו ית' נכנסין תחינה לדין
ואור"ע אח"כ, וז"ש אתם נלצים [היום]
זר"ה [כולכם] לפני' ה' אלהיכם מלפנים,
ואור"ע אחריכם כדי שיוכר השיבותכם:
נחזור עוד למה שאמרנו בפסוק גלמי
ראו עיניך ושר"ת גלמי יי
מלך גיאות לנצח ונצח רמז למאמרנו
מאמר ז"ל ע"פ ה' מלך גיאות לנצח וגו'
בפרקי ר"א כיון שנצח אדכ"ר וכו' והי'
מתואר כדמות חלקים וכו' וראו אותו כל
הצדיות וכו' וסדרו שהוא צדק וכו'
לכשתחזות לו אמר להם וכו' צדק וכו'
ואתם ונלצים גיאות ועוז וגמליך [עלינו]
למי שנצחנו וכו' פתח אדם וכו' וענו
[כל הצדיות] אחרי' ה' מלך גיאות [לנצח],
הרי שדכ"ר אמר זה זר"ה יום שנצח:
וי"ל עוד צדק ע"ד הג"ל שאמר ז"ל
שקודם שנצח האדם אמרו המלאכים
עתיד הוא למחטי קמך והשיב ית' וכו'
למגלה אנה נקרא רחום וחנן נמצא כבר
קודם שנצח האדם כבר ה' [ידוע]
שיחטא ולנצח השי"ת ה"ג מדכ"ר ואמר
וחנתי את אשר לחון אע"פ שאינו כדאי
והגון וז"ש גלמי ראו עיניך שכבר צעת
שחייתי גולם צלל חיתוך אצרים
בהתפשטות כבר ראו עיניך שעתיד לחטוא
ואתה תמחול ע"י גיאותך דיי"ג מכילין
דרחמי דאיון גאות ה' כנ"ל שאע"פ שיש
ח"ו מקטריג"י חין מי יאמר לו מה תעשה
והוא בלחוד ומי ישיבנו ונפשו אותה ויעש
כרוננו וחנתי את וגו' ור"ת גלמי יי
מלך גיאות לנצח כנ"ל שאמר זאת זר"ה
וז"ש גלמי ראו עיניך צעת שעל ספרך
כולם יכתבו צעת המוכן לכתיבת ספרי'
שהוא ר"ה ואז תיכף ית"ש גאות לנצח,
וכן זר"ה לנו בקשתינו רק שכבודו
וגיאותו ית' יתגדל בעולם וז"ש [באנה
צדק וגו'] ייחיד גאה לעמך ר"ת יג"ל
וז"ש (תלי' יג, ו) יגל לצי צישועתך
שע"י ייחיד גאה לעמך שר"ת יג"ל מורה

שמתלצש ית"ש בגאותו ע"ז מושיע אותנו
ויצח לנו הגאולה שאמר צדק ללצי גלתי
לאצרי לא גלתי, ולצ"י גי' שם מ"צ
שבו זר"ת ייחיד גאה לעמך כנ"ל,
ואמר אח"כ אשירה לה' כי גמל עלי
גמ"ל ר"ת מלך גאות לנצח ואח"כ
אמר לנצח ה' עוז צדק גבורה שה' כגבור
ילא באיש מלחמות יעיר קנאה [וגו']
על אויביו יתגבר (ישעי' מז, יג) וע"י
מה אנחנו עמו ישראל פועלין [זאת]
מאתו כי ישראל קבלו את התוכ"ק
שנקראת עוז כמ"ש (ישעי' כט, יא) ה'
עוז לעמו יתן גם ע"ז עכ"כ גי' ה' היות
שורש ה"ג מדכ"ר שלנצח ית' [גיאותו],
ואימתי לנצח עוז כשהתאזר לשון [זר]
ועתה וכתר כשמכתירין אותו ית' זר"ה
אז לנצח ית' גבורה על אויביו ואמר
אח"כ ח"ף תכון תצ"ל כל תמוט [פי'
אע"פ שמתעוררים גבורות כי תצ"ל בגי'
צ"פ גבורה אע"פ כל תמוט כי יסד
חרץ על מכוני כל תמוט] (תהלים קד,
ה) והארץ לעולם עומדת (קבלת א, ד)
כי לא עשה הגבורות רק לזורך התגבורות
החסדים כמ"ש (תהלים קיז, ז) כי גבר
עלינו חסדו וז"ש שהאף וגבורה תכון
תצל כנ"ל:

וי"ל עוד ע"ד הג"ל ה' מלך גיאות לנצח
תיכף צעת הצריחה לנצח ה"ג
מדכ"ר גיאותו ית' לחון צדיותיו, שאז
נצח אדכ"ר, וז"ש חף תכון תצל שצא
לפניו זכות אצרכם אז שזר"ה לנו
מעוררין זכותו של אצרכם שהוא מדת
החסד שעולם חסד יצנה (תהלים פט, ג)
והי' זר"ה, ואצרכם אמר וציקש לפניו
ית' שצכל ר"ה יזכור ית' עקידת ילחק
וז"ש (צדאשית כז, יד) אשר [יאמר]
היום צדק היום הוא ר"ה כמשאחז"ל
ע"פ ויהי היום ויתילצו וגו' וזכ"ר
אותיות זר"ה ואז ה' יראה יתראה גודל
רחמים משם הוי', וכתב ויקרא אצרכם
שם המקום שהוא ה' יראה אשר [יאמר]

היום

היום זהר ה' ירא"ה הרי צ"פ ירא"ה גי' תצ"ל זה צל לפניו יתי צר"ה, וז"ש אף תכון תצל שעי' שזוכר יתי עקדת יצח"ק צ"פ ירא"ה גי' תצ"ל לכן צל תמוע, וז"ש (זכריי ט, יד) והי עליהם יראה שיתראה הרחמים מכוי' והי אלהים בשופר יתקע שעי' השופר ממתיקין דין המתפשט משם אלהים למדכ"ר, והי אלהי"ם גי' הר"ת מן ייענינו "ציוס" קרתינו שרומז המתקת הדינים כי [ע"י] הש' ששופר גי' צרחמי"ם מתמתק הדינים של פ"ר גי' מנלפ"ך ואותיות מנלפ"ך הם כפולים [צ"פ] מנלפ"ך עם יו"ד אותיות גי' תק"ע וגמתקין ע"י תקיעת שופר, וז"ש (צרחשית מט, כא) נפתלי וגוי' הנותן אמרי שפר כי נפתלי גי' תק"ע הנותן אמרי לשון אמירה (רכה) שנמתק הכל, ועושין יחוד ע"י שופר שהשי"ן ממתיק דיני פ"ר כנ"ל, והכל כמו שפקד אברהם את יצחק צנו ופעל התגבורות החסדים וז"ש (צרחשית כא, ח) ויעש אברהם משתה גדול ציוס הגמל את יצחק, שאז צעקידה וילכו שניה יחדיו (שם כב, ו) הגם שאברהם מדת החסד ויצחק מדת הגבורה נחללו שיהי' התגבורות לנורך החסדים כמ"ש (תהלים קי"ז, ז) כי גבר עלינו חסדו ולנורך זה ה' העקידה להתגבורות החסדים וז"ש ציוס הגמל את יצחק שציעל מדת גבורה, והגמ"ל ר"ת ה' מלך "גיאחות" לצב כי ה' מרמז לשם הוי' ע"ד שאנו כותצין אות ה' כשצריכים לכתוצ הוי' הכל ע"ד כנ"ל:

החסד קרא ירא"ה גי' גבורה שיהי' התגבורה לנורך התגבורות החסד. וזה שאמר אשר יאמר היום צר"ה וגוי' ה' יראה שרק ה' רואה ללצב כי והלנע לכת עם אלהיך (מיכה ו, ח) שיתראה רק לפני ה' נצד, וכן יתי' בעלמו דן אותנו כמו שאנו מבקשים [צתפילת ר"ה] מלפניך משפעינו ילא, שבאין ישראל ועולם כזה שאין שום צרי' יכולה ליכנס ועולה כנס"י למקום העניון מאוד ויתי' לצדו דן שם את כנס"י. ומתחילה אמר יראה ואח"כ יראה צחי' שופר שמכניסין צחוכו [הצל] ואין יודעין מה הכניסו לחוכו ואח"כ מוליא קול וצח להתגנות במקום הרחב. וצחוק השופר אין רואין כיום רק שהקול שופר עובר צחוכו, והנה מלכי לד"ק מדת דין כי כשהולכין בצדק צלי ויתור מי ילדק לפניך [צדין] קרא של"ם גימ' ש"ע גי' צ"פ פני"ם עה"א וצ' תיבות הן תרין תפוחין המאירין צפנים כי צחור פני מלך חיים (משני טז, טו) וכן המאירין צפני הדיק וכמ"ש (ישעי' ג, ט) הכרת פניהם ענתה צם, כל רואיהם יכירו וגוי' (שם סא, ט) כי מאיר צפניהם השעי"ג, וצחמת לדק היא דין ומראה עלמו לישראל צמדת יראה ולאחרי"ע מראה עלמו כאלו ה' להם הארה משעי"ג כדי שלא יקטרגו שרי האומות עליו היונקים ממדה"ד ולכן קראו של"ם, וצחמת החסדים משעי"ג הם לנו ע"י שאנו צירא"ה לפניו וז"ש חז"ל שקראה ירושלים גי' ירא"ה וש"ע נהורין שעמו שהם צירא"ה לפניו משפיע לנו משעי"ג פנים המאירין יאר ה' פניו אליך (צמדצר ו, כה):

בחזור לענין [כנ"ל לסיים] פ"י המזמור ה' מלך גאות לצב שאמר אדכ"ר [צר"ה] ואמר אח"כ נכון כסאך מאז כי אחז"ל ע"פ (שמות עו, א) אז ישיר שיתי' לצב לצב של א"ז, והענין כי אות א' מורה על יחודו של עולם שמשפיע לישראל שהם

עוד י"ל ה' יראה צמדצר אברהם קרא אותו יראה ושם צן נח קרא אותו שלם כמ"ש (צרחשית יד, יח) ומלכי לדק מלך שלם אמר הקצ"ה אם אני קורא אותו יראה [שם] וכי מתרעם וכי הרניי קורא כמו שניהם ירושלים, כי ירא"ה גי' גבורה ועי"ז כשאדם מתיירה מהשי"ת מגיע חסד ולכן אברהם שאחז צמדת

וי"ל עוד פ"י הכתוב הנ"ל הנסתרות לה' חלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם וגו', דהנה כבר אמרנו שצ"ה מעוררין צח"י עליונה הנעלמה צח"י פלא עליון כמו שרמזנו כנ"ל לעיל בפסוק אחס נצבים [היום] כולכם וגו' להיות צבחי כוללת צבחי גולם ולתקוע צשופר קול הפשוט צמדריגת כוללת והעלם הדיבור בקול הזה ולחמשיך [משם] ולהמחיק כל הדינים שיוליא לאור משפיעו ובודאי אין צנו שכל וכה והשגה לכוון כוונת התפלה והתקיעות לצא למדריגה הנעלמה הזאת צכה כוונתו רק ע"י התשובה מעומק הלץ שעומ"ק גי' גבור"ה, כי לריך התגברות גדול לצוא לתשובה מעומק הלץ ושיהי' לו לצ נשצר ונדכה ועי"ז ההתגברות נמתקין כל הגבורות. כמ"ש [צמ"ח] ע"פ [צזמירות לשבת] כרחמיו וכרוב חסדיו הגדיל לנו שלנו ר"ת "לצ נשצר ונדכה וגו' חלבי"ם שעי"י לצ נשצר ונדכה חלבים לא תצוה (תכלים נח, יע) נמתקין כל הגבורות שנמשכין משם חלבים ונעשים צח"י חסד וז"ש הגדיל לנו שמלנו שגי' חלבי"ם נעשה חסד שנקרא גדולה, כי ע"י תשובה מעומק הלץ כנ"ל שזה מכוסה מכל הנצרחי ואין מכיר זה רק השי"ת עי"ז מעוררין את המדריגה העליונה הזאת צח"י פלא עליון שנפלאה ונעלמה ומכוסה מכל רעיון והשגה, שעי"י התשובה מעומקא דלצא שג"כ מכוסה מורידין משם השפעות וכ"א יכול [אז] לצקש מאתו יתברך שיהי' לו מהיום והלאה רצון טוב לקיים מלותיו ית' כיון שמתעורר תחילת הצריח צראנו ית' כנ"ל. וזהו שרמז רש"י ז"ל צרוח קדשו צמה שפי' ע"פ (דברים ל, יא) לא נפלאה היא ממך וגו' שהוא כמו וחרד פלאים (איכה א, ט) כי הפסוק הזה קאי על תשובה שהיא צפיק וצלצץ לעשותו וע"י תשובה מעומקא דלצא מורידין השפעות מעולם הפלא

שם דלים ושפלים צעוני עולם כמו שדרשו חז"ל ע"פ (דברים ז, ז) כי אתם המעט שממעטים [עלמיכם] כי אורח א' הוא יו"ד, שיו"ד צח"י חכמה נקודה כמ"ש לעיל העטם שהוא התחלה לכל דבר גם כי כולם צחכמה עשית (תכלים קד, כד) שצחכמה יכולים לעשות כל מה שיראו כי החכם יודע איך לעשות, והיו"ד משפיע דרך אורח וא"ו שהוא דוגמת לינור, והאורח דלת מורה על דלות ושפלות כנ"ל שישראל משפילים עצמם ועי"ז מקבלין השפעה. וז"ל מתיבתא ח"ז מורה על השפעה מיוחדת של עולם [לז] מדות הקדושים ע"י שישראל מתנהגים בכל ה"ז מדות כראונו ית' שהוא חלופו ש"ע ומכניסין לחלופו ש"ע בכל מדה ומשעבדין כולם לו ית', וכן אנו עושין צר"ה [שממליכין] אותו ית' על כל המדות כי אז עת תשובה כנ"ל ואז נכון כסאך כנ"ל שאמר אדכ"ר מזמור זה צר"ה מעולם אתה ע"ד שחז"ל [שאמר אברהם] אם עולם אתה מצקש כו' וז"ש מעולם אתה [אתה] מצקש העולם ולא דין רק הקיום העולם, וי"ל עוד ע"ד שפי' (דברים כט, כח) הנסתרות לה' חלקינו שצ"ה [צכסה] ליום חגיגו (תכלים פא, ד) שית' משפיע לכנס"י ממקום גבוה עליון נסתר מאוד ומאוד שאין שום צרי' יודעת מאיזה מקום משפיע לנו והנגלות לנו ולבנינו שחז"ל משפיע לנו השפעה צהתגלות וז"ש [ה' מלך וגו'] מעולם אתה לשון נעלם שמשפיע צר"ה כשה' מלך [שממליכין] אותו ית' אז מעולם אתה כנ"ל, וצוה"ק דקוצ"ה אסתלק עד אי"ן מורה על הנ"ל שהנסתרות לה' חלקינו שמסתיר ח"ע צמקום עליון שאין צרי' יודעת מקום שמשפיע לישראל משם ומאין יבא עזרי (תכלים קבא, ח) שקוצ"ה רוצה להשפיע לנו ואז השפעה מצח"י רצון כיון שרואה ית' להשפיע וזהו צח"י אין שמשם משפיע כנ"ל:

מגיע ומתפשט מהעלם לגלוי. ולכן כותבין שם זה על המזוזה מצחון וצפונים כותבין שמע ישראל וגוי עד אח"ל שהוא צבחי יחודא עילאה צבחי העלם ושם שדי צחי התגלות, ונותנין המזוזה על הפתח לרמוז על צחי הפתיחה והתחלה לצריאה [מצחי] העננס [מאחדותו] הפשוט ית' השתלשל הצריחי עד צחי שם שדי פתח התגלות, וכ"ז רומז בפסוק כאן שהנסתרות הנעלמות צבחי עליונות הנ"ל יעשה ית' שם כל היחודים, והתגלות לפרסם כבוד מלכותו לנו ולצנינו וגוי, וז"ש המתגאה על חיות הקודש הם ישראל שבהם חיות קדושתו ית' ועי"ז ונודר כבוד על המרכבה, כי צרי"ה המלך יושב על כסאו ואנו ממליכין אותו ית' ועושין את הכל מרכבה לקדושתו ית' ואז זכות ומישור לפני כסאו חסד ורחמים מלא כבודו:

ושב ה' אליהם את שבותך ורחמך וגוי. דהנה כשאדם [שצ] בתשובה ומתחרט מאוד על מעשיו הרעים שעשה עד עתה וזה ידוע שכל מה שהאדם עושה למטה גורם בן למעלה בעולמות העליונים דבחתערותא דלתתא חתער לעילא וכמו שפירשו ז"ל [ע"פ] (תהלים קכא, ה) ה' לך על יד ימינך שכביכול כמו הכל שכל מה שהאדם עושה נראה [בן מעשה זה צלל] בן גורם האדם צמעשיו כביכול לו ית' ועד"ז פירשו הצדיקים ז"ל [פ"י] אמרם ז"ל דע מה למעלה ממך שמעלמך תוכל לידע מה למעלה כי הכל תלוי בהאדם שנתן צו ית' הכח הזה לעורר בכל מעשיו למעלה ולכן כשאדם עושה תשובה גורם תשובה למעלה ע"ד שאמרו ז"ל שהקצ"ה מתחרט על צריחת הילכה"ר ואומר ואשר הריעותי (מיכה ד, ו) ונצין זה ע"ד משל לאצ שנתן לצנו החציב עליו סבין לשחוק צו וצוה יגיע שעשוע ותענוג לצנו משחוק זה וצנו צסכלותו לא סגר הסבין צננו רק פתחו וחתך צו ידו והי' לו

הפלא [ולבורידה] למטה, כי כתיב צוה"ק דצגלותא [קוצ"ה] אסתלק עד אין כו'. וזה שהציה רש"י ותרד פלאים שצחי זאת מורידין למטה נהדש את השנה לעוזה ושיתקיים צכ"א מישראל ורוח נכון חדש בקרבי (תהלים נא, יב) ולחדש כ"א שיבי' נעשה צבחי [צרי'] חדש ולקבל עומ"ש צחמת. ומורידין מצחי פלא לצחי מלכות כי [פל"ח] הוא חותיות אל"ף הוא האל"ף שצאדני הממתיק חותיות דין דאדני, שע"י שעושין תשובה מעומקא דנצח צא המשכה מצחי פלא שנתענמה ומכוסה למדת מלכות צחי התגלות. וגם שאפי' שאנחנו צעומק בגלות מאוד ומאוד גם צעומק זה צא פירסום כבוד מלכותו ית' ע"י התשובה שהוא מעומק, ולכן אומרים צעש"ת שיר המעלות ממעמקים וגוי עד יוה"כ לעורר בכל יום תשובה עמוקה מעומק הלצ יותר עד יוה"כ יו"ל צחי עמקים לעמוק מאוד צתשובתו ואז ע"י התשובה מעומק הלצ נתפרסם כבוד מלכותו ית', הגם שאין צכה השגתינו לכוון הכוונות והיחודים שאנו לריכים לפעול [הוא] ית' צרחמיו עושה כל היחודים הנפלאים ומכוסים מאתנו. וז"ש הנסתרות לה' אלהינו שהיחודים והכוונות שאנו לריכים לפעול צבחי נסתר כנ"ל ה' אלהינו יעשה זה והתגלות לנו ולצנינו עד עולם שאנו לריכים לפרסם ולגלות את כבוד מלכותו מהעלם לגלוי. ופירסום זה הוא ע"י שירות ותשבחות שאנו אומרים לו ית' ולכן לנ"ו ולצנינו"ו עם הע' מעד שהם [מנוקדות] שהע' [מעד] ג"כ [מנוקדה] כמ"ש צעה"ט גי' שצ"ח וגוי יק"ר. שע"י ששבה יקר וגדולה יתנו לאל מלך יוצר כל ציוס יצירת העולם שטיקרו [ע"י] האדם מתגלה כבוד מלכותו וזהו העיקר מצוקש שלנו צרי"ה גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה. ולנ"ו ולצנינו"ו ע"ד גי' שד"י שאמר לעולמו די וסוף שעד שם

לו לער גדול וכשרואה אציו הלער של
צנו יש לו ג"כ לער גדול מזה שיש לצנו
לער וכאז וחזן מזה מלעער אציו על
שכוח צעלמו גרם לצנו הלער הזה צנתנו
[לצנו] בסכין אף שצחמת הי' כוונת האז
לעוצת הכן מ"מ מתחרט האז ע"ז שנתן
לו דבר שנמשך מזה לער לצנו. כן עז"ז
הקצ"ה צרא הינה"ר לעוצת האדם כידוע
רק שהי' [לריך האדם] לסגור התאוות
ובוחות הינה"ר ואז הי' הינה"ר לעוצתו
[כידוע] וכשלא עשה כן האדם והגביר
על עצמו את הינה"ר וקלקל לעצמו אומר
ית"ש ואשר הריעותי ומתחרט על צריאת
הינה"ר כשרואה שמלעער האדם מאוד
ומאוד על מעשיו לא עוצים מפאת
הינה"ר ואומר ית"ש כציכול מה עשיתי
שצראתי דבר כזה שיומשך מזה לער גדול
לצני שמתחרט ומסגף ח"ע צתשובה
וחרטה כ"כ ואוכל את צשרו כמעט מגדל
לערו על עוונותיו. ועי"ז כשיתי אומר כן
ומתחרט על צריאת הינה"ר מזה נחצטל
כה הינה"ר וחס"א וגמחה מן העולם.
כמו [שע"י] האדם ע"י החרטה מוחה
פשעיו וחטאותיו כיון שמתחרט עליהם
שנוח לו שלא עשאו כן נמחה הינה"ר
ע"י חרעתו ית"ש כציכול על צריאת
הינה"ר ואומר כציכול שנוח לו שלא
עשאו. וז"ש ושב הי' אלהיך את שצותך
ע"י תשובתך יעשה הקצ"ה ג"כ תשובה
כנ"ל ויגאלינו מיד [הינה"ר] ומתחת
[יד] האוה"ע [שכם] כה חס"א ונזכה
לטבדו ית' כמ"ש צטה"ט ח"ת לצב"ך
וא"ת גי' [ז"ה] לימו"ת המשי"ח [עכ"כ]
אז יהי העצדות בשלימות, וז"ש מתחילה
[ושבת עד] הי' אלהיך ושמעת צקולו
[א"כ כבר כתיב שנעשה תשובה] ואח"כ
אמר ושב הי' אלהיך את וגו' ומל הי'
אלהיך וגו' כי ח"א לצוא לשלימות
התשוב' רק ע"י עזרתו ית' כנ"ל צס
צעל העוררי [שאז נזכה לעבדו ית'
צשלימות הראוי צמכרה צימינו]:

א"י דכתיב צספרים שיש צהאדם צחי
נפש רוח וגשמה, וכנה אף שח"א
לשום דבר להיות צעולם צלתי חיותו ית'
שח"א לשום דבר שיחי צלתי כשיש צו
כציכול המשכת חיותו חלק [ממחי]
החיים עכ"ז [ענין נפש רוח וגשמה] צחי
נפש הוא צחי פחותה כי גם לצחמה יש
נפש הצחמיות וצחי רוח הוא מעולה
יותר וצחי נשמה הוא הצחי המעולה
עוד יותר עד שח"א לה לצבול שחיי אלל
האדם צעת חטאו ח"י רק תיכף שצא
לעשות חטא נגדו ית' מסתלקת צחי
נשמה מאתו ואינה שצב אל האדם עד
שיחזור צתשובה על חטאו. וכנה [חחז"ל]
[י"ל] דחלק [אלהי הנקרא] צחי נשמה
נקרא לכל אדם אלהיך פי' שהוא חלק
אלהי שנתן ית' צך וזה הפי' אלהיך
[צחי] אלהות שצך. וז"ש ושב הי' אלהיך
ח"ת שצותך פי' עם תשובתך ישיב לך
הי' את [צחי] זאת שנקראת אלהיך כנ"ל.
ורחמך, פי' לשון אהבה שהחלק [אלהי]
הנשמה שיחזור לך ית' עי"ז [תחי]
מתאבה לו ית' וזה פי' ורחמך קאי על
אלהיך [צחי. אלהיך] יעשה אותך
נאבה להי'. ואח"כ ושב הי' וקצנך מכל
העמים שיקצן ית' כל הכ"ק שנתפזרו על
ידך מחלק נ"ק שצך יקצן ית' אותם, כי
חנו [צחי] כללות הכ"ק שצעולם ואנו
מצררים אותם ע"י תפילותינו ומעשינו
ותורתינו, וכחוצ צספרים שזכו חצי
[מאוד] אללו ית' כשמצררים הכ"ק שצכל
דבר שצעולם ומשיצין אותם אליו ית'
דוגמת צן שלא הי' אלל אציו כמה שנים
וכשצא אלל אציו מתגדל שמחה וחתנוג
של אציו מאוד צלי שיעור וערך, וז"ש
(בושע צ, כה) וזרעתי לי [צארך] שזכו
[צחי] זריעה להצמיח ולהוסיף פירות
שכמו שזרעין חטה צארך ומלמחת ועושה
פירות ע"י שמצררת הכה שצארך ומקצלת
החטה את זה הכה לעצמו ועי"ז עושה
פירות הרבה כן כציכול [זרע ית'] אותנו
לצרר

לצור כל כוחות וי"ק. והנה אחז"ל [במדרש] שרצ"ד ראה [וכו' אמר] הכל מעלין נדרים ונדבות לירושלים ואני איני מעלה ילא למדבר וראה שם אבן [וסדקה ומרקה] וסתתה ואמר כו' זימן לו הקב"ה כי מלאכים בדמות אנשים כו' אנו מעלין לך אבנך לירושלים ובלבד שתתן ידך עמנו נתן ידו כו' ונמלאו עומדים בירושלים. י"ל שרמזו במעשה זו שיקה האדם מוסר מזה ולעשות דוגמת זה בענין הכ"ל שכשמצרין לו ית' את הכ"ק שכל דבר שבעולם הוא חשוב אללו [ית'] דורן חציב חציב מאוד כנ"ל וכשלא יוכל האד' לעשות כן עכ"פ ימסור עצמו ונר"ג שלו לו ית'. רק לריך לסתת את האבן [נגף] היזה"ר מקודם [ולקשטו ולתקנו] כראוי ואח"כ ימסור ח"ע לה' כמ"ש (דברים ו', ה') צל לבדך [ואמרו ז"ל] בשני ילריך צי"ט וצי"ה"ר, וכשיצא את האבן היזה"ר כשהוא צלתי תיקון כראוי לא יוכשר קרצנו רק יתקן כנ"ל ואח"כ יציאו לירושלים [לצחי] הקדושה. אף שזה אין צרכו להציאו לקדושה, רק באמת הוא ע"ד שאמרו חז"ל שאומר ית' פתחו לי פתח כבודו של מחט ואני אפתח לכם כו' ומלאכיו יאור לך לשמך ולעזרך נגד היזה"ר שתוכל לתקנו ולהעלותו [לירושלי' לצחי] הקדושה. כשירא ית' לצד וכוונתך בעוב' שאתה רוצה צד ופוחה פתח קטן לזה בענין מעשה הכ"ל כשראה ית' עוב' כוונתו של רצ"ד שלח מלאכיו להוציא כוונתו בעוב' מכה [אל] הפועל כן לכל אדם, רק שיתן ידו עמהם שיפתח קלת פתח [קטן] בענין הכ"ל של רצ"ד שנתן ג"כ ידו עם המלאכים. וצד העל"ה את האבן לירושלים. נחזור לפי הפס"ק שלפי פירושינו מתורץ הכפל של תיבת ושב צ"פ. כי לפירוש הכ"ל ושב האי קאי על [צחי] אלהיך שיחזור לך הקב"ה את הגשמה [צחי] חלקות שצד ושב הכ' קאי על הכ"ק שיחזור לך

השי"ת ויקצנם מה שנתפזרו מכל העמים כנ"ל צפי' הפסוק וזרעתי לי צאצא, (מכאן עד סוף הסדר' ה' חסר צדפוס), [ומה שפירש רש"י ז"ל צפי' [הראשון] על ושב ה' וגו' שית' ישוב ג"כ ופירוש צ' הוא שית' יקח ציד כל אחד הוא הכל בדרך אחד הכ"ל שעי' שהחלק חלקי שכל אחד מן ישראל השוכן אתם זה החלק ישוב לדבק להכוללת, ויתקיימו צ' הפירושים שית' ישוב ומשיב אותנו כי החלק חלקי ידבק בהכל וז"ש אם יהי נדחק בקצה השמים משם יקצנך ה' אלהיך החלק אלהי שצד כנ"ל, ומשם יקחך מלשון כי יקח איש אשה (דברי' כב, יג) ע"ד שנאמר (ירמ' ג, ח) הן [ישלח איש את] אשתו והלכה [מאתו] והיית' לאיש אחר [הישוב אלי] עוד [וגו'] ואת וגו' [ושוב] אלי נאום ה', והוא ע"י חלקי חלקי שתמיד שוכן עמנו ורצונו לעשות רצונו מדבק החלק בהכל, וז"ש בקצה השמים חש ומים הגם שיש צו התגברות חש התאוות עכ"ז אם עדיין רצונו לשוב בתשובה כמ"ש (איכה ב, יט) שפכי כמים לצד חז משם יקצנך כנ"ל: [אם יהי נדחק בקצה השמים וגו' שהקצה הוא יותר רחוק מהנקודה הפנימיות משם יקצנך צחי שור"ק שהוא קצון ג' נקודות צאלכסון ושם הוי' צנקודה זאת מורה על מדת הוד כי מרמז על תשובה שאפי' יהי בקצה ההודי שאפי' להודות לה' לא יכול עכ"ז משם יקצנך ולכן הוא צאלכסון לרמז זה, והלדיקים שמחזרים מדה"ד לרחמים ושאר מדותיהם צחי קרנות שהקרן מחצר צ' קלוות יחד וכתבו הספרים שמרוח דרום יולא חויר המרומז לחסד ומציא לאדם לעשות חסד ומלפון להיפך ומי שמחצר זה ע"י מדות שצורות כמ"ש צמ"א הוא צחי קרן, לכן כתוב בקלת ספרים שהעולם עגול י"ל הפי שהוא הלדיקי שמחצין הקלוות ואין חילוק ציניה' כמו צדצר העגול, גם י"ל קלה

עין לא ראתה חלקים זולתך (ישעי' סד ג) ואלו הם צחיות נרנח"י שהם נעלמים הם צחי' ה' עילאה וכה' חושים הם צחי' ה' תתאה, וכן מלינו צאדם ה' כנפי הריאה שהם נעלמים צאדם הנותמים כח לה' מולאות הפה שנגלים לנו והם ג"כ צחי' צ' הרי"ן, והנה נגד צ' הרי"ן אלו אמר משה אחס נצבים וגו', ראשיכם, שצטייכם, זקניכם, ושועריכם, כל איש ישראל, צחי' ה' עילאה, ואח"כ אמר טפכם, נשיכם, וגרך וגו', מחוטב טלך, עד שואב וגו', צחי' ה' תתאה, ואחזים [ואחודי] אלה צאלה וקשורים אלה צאלה, וצ' הרי"ן אלו הם צחי' פה ולצ צחי' תורה שצכתצ ושצט"פ ולכן כתיב (תהלים לו. לא) תורת חלקיו בלבו וכתיב (שמות יג, ט) תורת ה' צפיק והם צחי' הלוחות שהיו צ' ובכל אחד ה' דברות, ולריך אדם ליחד פיו ולבו שלא יפריד ציניהם ע"י שיבה ח"ו אחד צפה ואחד בלצ, וכשמיחד פה ולצ נעשה משכן וכסא לו ית"ש כמש"כ (שם כה, ח) ושכנתי בתוכם שכביכול שוכן בתוכינו, ולכן פ"ה ל"צ טה"כ גי' כס"א הכצו"ד שכשמיחד ה' מולאות הפה אל הלצ שצוכנים שם ה' צחי' של נשמה נעש' כסא הכצוד לו ית' ושוכן בתוכם כנ"ל וזה שפי' רש"י ע"פ צפיק ובלצבך לעשותו שנתתי לכם צ' תורות צכתצ וצט"פ שהם צמדריגה אחת צחי' התקשרות פה ולצ]: (לקוטים) [אתם נצבים וגו'] לשון שרים כמו שנים עשר נציבים (מלכים א' ד, יז) ומ"ש לפני ה' חלקיכם כי יש צחי' אחרי ה' חלקיכם תלכו (דברים יג, ה) ויש ע"ד אשר התהלכו אבותי לפניו (צרחית מח, עו) שכביכול ית' הולך בדרך שהם רוצים ומנהיג עולמו כרצונם כמ"ש (חייב כצ, כח) ותגזר אומר ויקם לך:

ושב ה' וגו', ישוב ה' אליך ע"י תשובתך ושם הוי' כולל כל חלקי נ"ק. וצטע

קלה השמים כי שמים פי' רש"י צפ' צרחית שהוא אש ומים וז"ש שאפילו עדיין התאוות מתגברות עליו מיסודות אש ומים ועכ"ז חפץ לעשות ולדבק בו ית"ש משם יקצץ ה' חלקיך החלק חלקות שצך]:

[כי קרוב אליך הדבר מאוד צפיק ובלצבך לעשיתו ופי' רש"י ז"ל התורה ניתנה לכם צכתצ וצט"פ. דהנה כתוצ צספרים תשוב"ה תשוב ה', ולהצין דצריהם הוא כמאמרם ז"ל (קדושין מ:): לעולם יראה אדם עצמו חלי זכאי וחלי חייב ואת כל העולם כולו חלי זכאי כו' עשה מליה אחת הכריע את כל העולם לכף זכות עשה עבירה אחת כו', והעוה"ז נצרא צה' (מנחות כע:). והנה כשחטא יכול להיות שהכריע כל העולם לכף חוצ והוריד את העולם שנצרא צה' והפרידה מקדושתו ית', וע"י התשובה יפעל שתשוב ה' שישוב את העולם ויכריע לכף זכות שמגציה את ה' שנצרא צה' העוה"ז. ולהצין הענין כי כתוצ צספרים שהמאזנים הם צחי' לורת השם הוי' כביכול שהאצן של המשקל דוגמת יו"ד וצ' כפות המאזנים הם דוגמת צ' הרי"ן והלשון של המשקל דוגמת אות וא"ו, וכשאדם מקשר עצמו צסם ית' ועשה תשובה שזה צחי' ה' עילאה משם הוי' עי"ז מוריד ה' עילאה למטה שנשפע למטה מאורה וקדושתה ועי"ז מגציה ה' תתאה שהיא ה' אחרוני משם הוי' למעלה, ועי"ז מעלה את כל העולם לכף זכות ומעליהו לקדושה כי הכל תלוי צאדם, וכן מלינו שנתן ית' צאדם צחי' צ' הרי"ן אלו, כי יש צאדם ה' צחי' נפש רוח נשמה ח' יחידה שהם נעלמי' ומהם צאים ה' חושי' אף שהם ג"כ נעלמים מ"מ פעולתם נראה לנו, מנפש צא חוש המישוש כי גם לצדמה יש חוש המישוש ומרוח הדיבור רוח ממללא ומנשמי' הריח ומצחי' ח' השמיטה ומצחי' יחידה חוש הראות צחי'

הודפס ע"י תוכנת אוצר החכמה

שלב עוצ הוא רק כשמעבר הז' מדותיו ויכלול את כל מדה ומדה מכל הז' מדות ואז זוכה למ"ט פנים של תורה, וכן "זוכר" יאוריו "לחיים" צרחמים ר"ת גי' ל"צ עו"צ כי זה עיקר החיים הנלחיים. והנה המ"ט פנים עמא הם שצריך להתרחק מהם כי הם יליאה מעבודתו ית"ש ומ"ט פנים עבד הם הציאה והכנסה לעבודתו ית"ש. והנה משרצע"ה הוריד לישראל [אלו] המ"ט פנים עמא ומ"ט פנים עבד [צב"צ] אותיות התורה צב"ס נלערק לירופים כאלו] וגד זה חי משה ק"ך שנה שגי' צ"פ מ"ט וכ"צ נגד כ"צ אותיו שצתוה"ק ומ"ט פנים עבד ומ"ט פנים עמא, והנה אלו הם ממ"ט שטרי צינה שזכה צב"ס משה להוריד לישראל אצל שער הנו"ן לא הי' יכול להוריד, וענין שער הנו"ן הוא לצוא לתשובה שלימה צתכלית השלימות כמ"ש צמ"א וזה ח"א להיות עד ציאת המשיח. ולכן אחר שאמר הכתוב (דברים ל, ז) ושצת עד הי' אלהיך ושמעת בקולו וגו' צכל לצבך וצכל נפשך אמר אח"כ ושצ הי' אלהיך את שצותך וגו' והציאך הי' אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וגו' ואח"כ ומל הי' אלהיך את לצבך שגראה מזה שח"א לצוא לתכלית שלימות התשוב' עד שיצוא משיח לדקינו צ"צ. וזה הי' ענין כוונת משה לצוא לח"י שאז הי' [מגיע] צכוהו להוריד שער הנו"ן ולהציאנו לתכלית השלימות אצל גזרה חכמת אלהינו ית"ש שאין [עדיין] עת וזמן אז לזה עד ציאת משיחנו, וז"ש בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום נגד צ' פעמים מ"ט עמא ועבד שנעשה מלירופי כ"צ אותיות התוה"ק לא אוכל עוד ללאת ולצוא להוריד עוד שער הנו"ן צצחי מ"ט הני"ל שכתצנו שהפנים עמא הי' צצחי יליאה ופנים עבד צצחי ציאה וז"ש ללאת ולצוא. כי הי' אמר אלי לא תעצור את הירדן אותיו ירד נו"ן להוריד שער הנו"ן. וצזה מקושר סוף הפסוק לתחילתו

וצשעת החטא נסתלק ממך, ועתה ישוב אליך השם הוי' חלקיך :

לא נפלאה הוא ממך ולא רחוקה היא פי' צאמת התורה היא מעולם הפלא, ומשם משתלשל לצחי' רחוק"ק גי' שד"י, עכ"ז נשתלשל ג"כ לך לעולמות תחתונים, וז"ש אינך לריך לומר מי ישלח לנו השמימה ויורידה לנו כי כבר הורידה ית"ש לנו והציא הקצ"ה התורה צכל צחינותי לנו ישראל עם קרובו] :

פרשת וילך

וילך משה וגו' בן מאה ועשרים שנה אנוכי היום לא אוכל עוד ללאת ולצוא וי' אמר אלי לא תעצור את הירדן הזה, הנה נתן ית' את התוה"ק צמ"ט פנים עבד ומ"ט פנים עמא ולריך האדם לתקן ח"ש צעברה וזהו ענין הספירה מ"ט יום שהוא לתקן מדותיו הז' מדות שח"א כלול מחצירו ז' פעמים ז' הם מ"ט. והענין כי האדם לריך לעצור מדותיו ולא להתנהג תמיד צמדה אחת רק ילרף ויכלול המדות. למשל אם יתנהג תמיד צמדת החסד והרחמים אמרו חז"ל כל המרחם על האכזרים [לסוף] נעשה אכזר על הרחמנים וכן לריך להרגיז יאר העוצ על יצה"ר כמ"ש (תהלים ד, ה) רגזו ואל תחטאו ולשנוא הרשעים כמ"ש (שם קלט, כז) תכלית שגאה שגאחים. וכן אם צא להתנהג צמדת גבורה [לצד] ולא יתנהג צמדת החסד הוא רע וכתבי (קהלת יא, ג) יחסר כעס מלצך. [והעצור רעה מצערך] וכדומה כל המדות לריך [להיות] צה וצהפכה וזהו שאמר ר' יוחנן בן זכאי רואה אני את דברי ר"א בן ערך שאמר שמדה עוצה שיתדצק צה האדם הוא לצ עוצ שצכלל דצרי' דצריכס כי ח"א לו לאדם שיבי' לו לצ עוצ כרחוי אם לא יתקן מדותיו ע"ד הני"ל, ולכן ל"צ עו"צ גי' מ"ט לרמז הני"ל